

РЕШЕНИЕ
№ 147
гр. Габрово, 09.11.2017 година
В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд- Габрово в открито съдебно заседание от пълви ноември, две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИН КОСЕВ
ЕМИЛИЯ КИРОВА- ТОДОРОВА
ДАНИЕЛА ГИШИНА

и секретар: Радослава Кънева, постави за разглеждане докладваното от съдия Тодорова адм. д. № 233 на Административен съд Габрово по описа за 2017 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 16, ал. 2 от Закона за нормативните актове. Образувано е по протест на прокурор от Окръжна прокуратура - Габрово, против разпоредбите на чл. 50 и чл. 75, ал. 8 от Наредба за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на Община Габрово, приета с Решение № 23 от 27.03.2005 г. на Общински съвет Габрово /ОбС – Габрово/.

Подзаконовите нормативни разпоредби се намират в глава четвърта от наредбата – „Разпореждане с общински имоти – частна общинска собственост“, съответно в раздела с общи разпоредби и нормите, регламентиращи самото разпореждане с такива обекти и гласят следното:

I. Чл. 50: „При разпореждане с недвижими имоти, приобретателите заплащат на Общината: данък за придобиване на имущество, определен в Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ и 2% режийни разноски, начислени върху стойността на:

1.Имота, предмет на продажбата, съответно на ограниченото вещно право, което се учредява;

2.Имота с по-висока стойност при замяна;

3.Реалния дял с по-висока стойност – при делба и в случаите на безвъзмездни сделки.“

II. Чл. 75, ал. 8: „За сделките по чл. 15, ал. 3 и чл. 17, ал. 3 от ЗУТ се заплаща: данък за придобиване на имущество по чл. 47 от ЗМДТ и 2% режийни разноски.“

И двете разпоредби се атакуват само в частта им, касаеща режийните разноски, като се иска частичната им отмяна.

За да поиска отмяна на тези подзаконови нормативни разпоредби, като издадени в противоречие с норма от по-висок ранг, прокурорът е счел, че те противоречат на законовата правна норма на чл. 111 от ЗМДТ, т.к. с процесните правила се предвижда заплащане от наематели или купувачи на 2% режийни разноски, а в закона е предвидено, че в производства за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти, се заплаща такса. Понятието „режийни разноски“ не е дефинирано, но по съществото си то представлява обезщетение за направени от страна на общинската администрация разходи, т.е. вид такса, която се дължи за нещо придобито /вероятно прокурорът е имал предвид „предоставено“/ от властническия орган. Неясно е в какво точно се изразява тази престация и на каква база е взето решение, че тя се остойностява според цената на сделката и то на стойност 2% от нея. По тези причини прокурорът намира, че подзаконовите правни норми противоречат на законова такава и следва да бъде отменени в атакуваната част.

Оспорването е съобщено по реда на чл. 181, ал. 1 и 2, чрез публикация в „Държавен вестник и на Интернет страницата на ВАС. Към него няма присъединяване на други лица. На основание чл. 192 от АПК делото се гледа и с участието на Прокурор от Окръжна прокуратура Габрово.

Наредбата е приложена към делото в цялост.

ГАС счита, че подаденият протест е редовен и допустим, поради което следва да бъде разгледан по същество.

В проведеното по делото открито съдебно заседание протестиращата страна се представлява от прокурор при ОП – Габрово Надежда Желева, която поддържа подадения протест.

Ответната страна – ОбС Габрово, чрез адв. С. Д., оспорва протеста, като моли той да бъде оставен без уважение.

Представителят на Окръжна прокуратура Габрово – прокурор Желева, е на становище, че протестът е мотивиран и основателен, поради което намира, че следва да бъде уважен изцяло.

Съдът извърши проверка за наличието на съдържащите се в протеста мотиви за отмяна на процесните подзаконовни нормативни разпоредби от местен характер и провери служебно за наличие на всички основания, измежду посочените в чл. 146, във вр. с чл. 196 от АПК, за прогласяване на тяхната нищожност, както и всички законови основания за отмяната им, вкл. и неупоменати от страните.

За да се произнесе по съществуващото на правния спор, съдът взе предвид от фактическа и правна страна следното:

По делото не се спори, че на общините е делегирано правомощието да определят и администрират местните такси и цени на услуги, които се предоставят от тях, както и че на основание чл. 8, ал. 2 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/ с наредби определят редът за придобиване на право на собственост и на ограничени вещни права, за предоставяне за управление, под наем и за разпореждане с имоти и вещи - общинска собственост, и правомощията на кмета на общината, на кметовете на райони, на кметовете на кметства и на кметските заместници. В изпълнение на тези си правомощия ОбС Габрово е приел с горепосоченото свое Решение процесната Наредба, като оспорените нейни два текста към момента на оспорването и изготвянето на настоящия съдебен акт имат цитираното по-горе съдържание.

С Определение № 657 от 13.09.2017 г. на ГАС ответната страна е задължена да предостави в цялост преписката по приемането на процесната наредба, вкл. предложението за приемането ѝ, публикуването ѝ, данни за обсъждането ѝ в съответните комисии в ОбС Габрово, както и данни за евентуална промяна на процесната нормативна разпоредба, при положение, че такива са налице след първоначалното ѝ приемане. На ответната страна със същия съдебен акт е указано, че в нейна тежест е да установи изпълнението на законовите изисквания при издаването на наредбата, съответствието на процесната разпоредба със закона, вкл. че мотивите за приемането на проекта са публикувани, че на заинтересованите лица е била предоставена възможност да правят предложения и да дават становища по него, както и че оспорената разпоредба не противоречи на нормативен акт от по-висок ранг.

От представената по делото преписка се установява следното:

С Предложение от 14.01.2005 г. на Кмета на Община Габрово, отправено до Общински съвет Габрово на вниманието на органът на местно самоуправление е представена за първо четене процесната Наредба. Мотивите за приемане на изцяло нова такава са свързани с това, че на 16.11.2004 г. е обнародван ЗИД на ЗОбС /Закона за общинската собственост/, в който е предвидено задължение за общините в 3-месечен срок от влизането му в сила Общинските съвети да приемат изменения и допълнения към наредбите си, издадени на основание на закона. Предвид многобройните промени, които се налага да бъдат направени и съобразно Закона за нормативните актове /ЗНА/ кметът предлага приемането на изцяло нова наредба, регламентираща тези обществени отношения. В това предложение обаче няма мотивировка за необходимостта от регламентиране на процесното задължение за заплащане на 2% режийни разноски върху горепосочената стойност на сделките за разпореждане с общинско имущество, нито пояснение какво представляват тези разноски, на какво основание са дължими извън останалите задължения за данъци и такси, наложени на съответните правни субекти.

В становищата на постоянните комисии на ОбС също не се съдържат такива мотиви, доклади или пояснения.

На свое заседание от 27.01.2005 г. ОбС Габрово е приел проекта на процесната наредба /на първо четене/ с Решение № 3 от същата дата, отново без процесния проблем да е бил поставен за обсъждане и текстовете в оспорената от прокурора част да са мотивирани или пояснени по какъвто и да било начин. Решението е публикувано в местния Общински бюлетин – издание на ОбС Габрово и на Община Габрово, в началото на месец март, 2005 г.

На заседание на ОбС от 17.03.2005 г., Протокол № 4, текстовете на наредбата са приемани по отделно, но по отношение на процесните два обсъждания не е имало. С Решение № 23 от същата дата е приет и окончателният текст на Наредбата. Решението е отново публикувано в Общински бюлетин за 27.04 – 9 .05.2005 г.

След приемането на наредбата е налице промяна в разпоредбата на чл. 50 от 2008 г., но тя не касае вече приетите 2% режийни разноски, нито при приемането ѝ този въпрос е бил поставен за обсъждане и мотивиран.

Във връзка с процедурата по приемане на процесния подзаконов нормативен акт ГАС установи, че по делото не са представени доказателства за наличие на мотиви или доклад за предложени проект и за публикуване на такива в местната преса, на интернет страницата на общината или по друг начин, въпреки даденото указание на ОбС – Габрово в съответствие с изискванията на ЗНА. Съгласно разпоредбата чл. 28 от същия нормативен акт в редакцията му към 2005 г., законопроектът се изготвя съобразно този закон и указа за неговото прилагане. Той се придружава от мотиви. Към проекта за приемане на наредбата и предложението за окончателното ѝ приемане не са приложени мотиви. Обяснени са само причините, налагащи приемането на нова наредба на мястото на действалата до момента такава със същия предмет и обхват. Съгласно чл. 14 от Указа за прилагане на ЗНА мотивите следва да съдържат причините, които налагат издаването на акта; целите, които се преследват с него; същността на най-важните нови положения; очакваните резултати от прилагането на акта. В случая не става ясно какво в случая съставляват тези „режийни разноски“, по какви причини органът на местно самоуправление счита, че са дължими при разпоредителни сделки с недвижими имоти – частна общинска собственост, защо ги определя на тази база и с този коефициент, поради което настоящият съдебен състав счита, че тази разпоредба от ЗНА не е спазена.

ГАС намира, че е налице противоречие с материалния закон, поради което има още едно основание за уважаване на протеста, изразяващо в следното:

Разпоредбите на Раздел втори от ЗМДТ съдържат общи правила, касаещи всички видове местни такси. Нормата на чл. 6 на закона сочи, че общините събират посочените местни такси за визираните в ал. 1 видове услуги. Според разпоредбата на чл. 6, ал. 2 на закона за всички услуги и права, включително по ал. 3, предоставяни от общината, с изключение на тези по ал. 1, общинският съвет определя цена. Още на това място следва да се посочи, че прехвърлянето на вещно право с обект – частна общинска собственост, има вече определена цена и това е договорената продажна цена на сделката, поради което не такава основа се има предвид от разпоредбата. Следователно в случая въпросните режийни разноски следва да представляват такса, като цена на осъществена услуга, свързана не с прехвърлянето на самото право, а с направени разходи, свързани със сделката. Самите процесни разпоредби се намира в частта, посветена на разпореждане с общински имоти – частна общинска собственост, като систематичното място за регламентацията на такъв вид такса не е тук, в тази наредба, а в друга – наредбата, с която общината определя вида и размера на местните такси и цени на услуги. Разпоредбата на чл. 111 от ЗМДТ се намира в Раздел седми от закона, който определя плащането именно като такса за административна услуга, свързана с прехвърляне на вещни права върху имоти – частна общинска собственост. Тази такса е дължима за организирането и провеждането на производството по учредяване на вещни права, което се развива в две фази - административна и гражданскоправна, а не и за самото учредяване на правото, чийто фактически състав завършва със сключването на договор между кмета на общината и лицето и което се заплаща по друг ред и на друго правно

основание, както вече бе посочено. С нея се покриват необходимите материално - технически и административни разходи по извършване на производството в двете му фази. По своята правна същност тези услуги могат да бъдат приравнени на дейности по извършване на услуги по смисъла на чл. 6, ал. 2 от ЗМДТ, свързани с изготвянето на различна документация по оформяне на правни сделки с такъв предмет. Таксата, която атакуваните разпоредби от наредбата предвиждат за заплащане за тяхното извършване, се явява незаконосъобразна, т.к. е определена в противоречие със закона. Незаконосъобразно се явява в тази връзка и изискването на оспорените разпоредби, според което при разпореждане с общински имот се дължи заплащането ѝ.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗМСМА местните такси се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Според чл. 8, ал. 1 от същия нормативен акт общинските съвети приемат размера на таксите при спазване на посочените в разпоредбата принципи за възстановяване на пълните разходи на общината, които тя прави във връзка с предоставянето на услугата; създаване на условия за повишаване качеството ѝ и разширяване на предлаганите от общината услуги и постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на местните такси. В настоящия случай таксата не е определена въз основа на данни за материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата. Както вече бе посочено липсва икономическа обосновка на определения размер и по-точно на начина, по който се определя той. Разрешението, което е предложено и прието от общинския съвет, обвързва таксата със стойността на сделката, а тази стойност няма каквото и да било отношение с вида и размера на административните разходи, които прави общината във връзка с нея. В крайна сметка едни и същи документи се изискват и едно и също време се отделя при сделка, например, с имот на стойност 10 хлд. лв. и такъв на стойност 50 хлд. лв. и се явява икономически, правно и житейски неоправдано събиране на такси, които могат да бъдат кардинално различни по размер само поради разликата в така приетата база за изчисляване на таксата. Услугата, която се предлага, е една и съща по вид и обем и е редно цената ѝ да се базира на стойността на реално направените за нея разходи, а не на други параметри, както е подходено в случая.

Отвратната страна не доказва, че този начин на определяне на таксата се явява законосъобразен, справедлив и оправдан съобразно необходимите и действителни разходи на общината по предоставянето на услугата по изготвянето на различните видове разпоредителни договори с недвижимо имущество. Затова и събирането и, като предпоставка за сключването на договор, се явява незаконосъобразно.

Нещо повече – общинските подзаконовни нормативни разпоредби говорят за „режийни разноси“, каквото понятие ЗМДТ употребява за да поясни в §.1, т.15 от ДР друго понятие – „пълни разходи“. Тези пълни разходи включват, според тази дефинитивна разпоредба, разходите за работни заплати и осигуровки на персонала; материални, режимни, консултантски; за управление и контрол; по събиране на таксите и други, имащи отношение към формирането на размера на таксата, определени конкретно от общинския съвет или режимните разноси са само част от пълните разходи по предоставянето на услугата. Същите следва да са дефинирани по вид, за да може да бъде изчислен размерът им. При положение, че ОбС Габрово пък е имал предвид в разпоредбата на чл. 39 не заплащането само на режимните разноси, а на пълните такива за реализацията на услугата, то отново определената ѝ стойност следва да има ясно посочена база като вид услуги и цена, за да се направи изчисление за реалната стойност на цялата административна услуга. Горното още веднъж потвърждава тезата, че тази разпоредба третира такса за комплекс административни услуги, за чието извършване общината прави разходи, които разходи обаче следва да са доказани по несъмнен начин по вид, основание и размер, за да се иска тяхното заплащане на законно основание. В аналогичен смисъл: Решение № 1229 от 3.12.2009 г. на Адм. съд Бургас по адм. д. № 636 от 2009 г., 13-ти състав, потвърдено с Решение № 11054 от 29.09.2010 г. на ВАС по адм. д. № 2671 от 2010 г. на шесто отделение.

Въз основа на гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че подаденият протест против процесните разпоредби на Наредба за придобиване, управление и разпореждане с общинска собственост на Община Габрово се явява мотивиран и доказан, поради което следва да бъде уважен.

Прокурорът от ОП - Габрово е направил искане за присъждане на направените в хода на съдебното производство разноски още в депозираната от него жалба, които в случаят се равняват на 20.00 /двадесет/ лв. заплатена такса за обнародване в ДВ. Същите следва да бъдат присъдени на основание чл. 143, ал. 1, във вр. с чл. 196 от Административно процесуалния кодекс.

Воден от горното и на основание чл. 193, ал. 1, предл. трето от АПК, Административен съд Габрово

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по протест на прокурор от Окръжна прокуратура - Габрово, разпоредбите на чл. 50 и чл. 75, ал. 8 от Наредба за придобиване, управление и разпореждане с общинска собственост, приета с Решение № 23 от 17.03.2005 г. на Общински съвет Габрово, в частта им, касаеща изискването за заплащане на 2% режийни разноски при сключването на договор за разпореждане с общинско имущество – частна общинска собственост.

ОСЪЖДА Общински съвет - Габрово да изплати на Окръжна прокуратура - Габрово, направените от нея разноски във връзка с разглеждането на делото пред настоящата съдебна инстанция в размер на 20.00 /двадесет/ лв. такса за обнародване на съобщение за образуване и насрочване на настоящото дело в Държавен вестник.

След влизане в сила на съдебното решение, на основание чл. 194 от АПК, същото да се обнародва по реда, по който е обнародвана наредбата, в която се съдържа процесните отменени нейни текстове и в 14- дневен срок в Административен съд Габрово да се изпрати информация и доказателства за изпълнението на този ангажимент от страна на Общински съвет Габрово.

Решението подлежи на обжалване на основание чл. 210 и по реда на чл. 211 и сл. от АПК в 14- дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд Габрово пред Върховен административен съд.

Препис от съдебното решение да се връчи на страните в едно със съобщението.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1. /п/

2. /п/

основания съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК и след служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като редовно подадена от надлежна страна, за която обжалваното решение е неблагоприятно, против подлежащ на касационен контрол съдебен акт и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред АС-Габрово е образувано по протест на прокурор при Окръжна прокуратура – Габрово против чл. 50 и чл. 75, ал. 8 от Наредбата, в частта им, касаеща изискването за заплащане на 2% режийни разноски при условията посочени в хипотезите на двете разпоредби.

Съдът е разгледал касационния протест, приемайки, че съгласно чл. 50 от Наредбата, ОбС-Габрово е приел норма, според която: „При разпореждане с недвижими имоти, приобретателите заплащат на Общината: данък за придобиване на имущество, определен в Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ и 2% режийни разноски, начислени върху стойността на: 1. имота, предмет на продажбата, съответно на ограниченото вещно право, което се учредява; 2. имота с по-висока стойност при замяна; 3. реалния дял с по-висока стойност – при делба и в случаите на безвъзмездни сделки.“

По отношение на чл. 75, ал. 8 от Наредбата е приета, че въведеното нормативно правило предвижда, че: „За сделките по чл. 15, ал. 3 и чл. 17, ал. 3 от ЗУТ се заплаща: данък за придобиване на имущество по чл. 47 от ЗМДТ и 2% режийни разноски.“

С обжалваното решение, АС – Габрово в производство по чл. 185 и сл. АПК, е приел за основателен прокурорския протест и е отменил чл. 50 и чл. 75, ал. 8 от Наредбата, в частта им, касаеща изискването за заплащане на 2% режийни разноски.

Въз основа на установеното от фактическа страна, първоинстанционният съд направил извод, че при приемането на разпоредбата в протестираната ѝ част е допуснато нарушение на чл. 26 и чл. 28 ЗНА в съответната приложима тяхна редакция. Приел, че в предложението на кмета на Община Габрово до ОбС – Габрово за приемане на Наредбата не се съдържат мотиви, които касаят процесните разпоредба и в частност – за фактическите и правни основания налагачи необходимостта от регламентиране на задължението за заплащане на 2% режийни разноски, както и за основанията и причините за въвеждането на задължението в хипотезите на двете разпоредби. Като съобразил представените документи в административната, съдът е приел, че по делото, въпреки изрично дадените указания до ОбС-Габрово, не са представени мотивите/докладът за предложението проект, публикувани в местната преса, на интернет страницата на общината или по друг начин. В допълнение съдът посочил, че към проекта за наредба не са приложени мотиви/доклад, които да отговарят на изискванията на чл. 28 ЗНА, доколкото са обяснени само общите причини, които налагат приемането на нова наредба на мястото на действалата до тогава със същия предмет и обхват. Прието е, че в предложението не се съдържат останалите необходими реквизити, поради което е изведен извод за нарушение на чл. 28 ЗНА. Отделно от гореизложеното, съставът на АС – Габрово констатирал, че разпоредбата в протестираната ѝ част противоречи на акт от по – висока степен. Позовал се на чл. 6 и чл. 111 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), и чл. 7 и чл. 8 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА). Като материално незаконосъобразно съдът определил изискването за заплащане на режийни разноски, които по съществува си представляват местна такса с неясно предназначение и начин на изчисляване. Обосновал се е, че таксата не

е определена въз основа на данни за материално – технически и административни разходи по предоставяне на услугата, липсва икономическа обосновка на определения размер и на начина, по който се определя той. Прието е, че спорните разпоредби обвързват таксата (режийните разноски) със стойността на сделките, а тази стойност няма каквото и да било отношение с вида и размера на административните разходи, които прави общината във връзка със сключването им. Мотивирал се с това, че услугата, която се предлага е една и съща по вид и обем и следва цената да се базира на стойността на реално направените за нея разходи, а не на други параметри, какъвто е подходът в случая. По така изложените съображения, първоинстанционният съд е уважил подадения протест.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно чл. 7, ал. 2 ЗНА наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. По предписанието на чл. 8 ЗНА, всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда, съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. Аналогични са разпоредбите на чл. 76, ал. 3 АПК и чл. 21, ал. 2, във вр. с ал. 1 ЗМСМА.

Първоинстанционният съд е направил правилен и обоснован извод, че разпоредбите на чл. 50 и чл. 75, ал. 8 от Наредбата, в частично оспорваните им части, са приети при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон.

Съгласно § 4 от ПЗР на Наредбата, тя е приета на основание чл. 8, ал. 2 ЗОБС. Предвид това с тази Наредба общинският съвет е следвало да регулира реда за придобиване на право на собственост и на ограничени вещни права, за предоставяне за управление, под наем и за разпореждане с имоти и вещи - общинска собственост, както и правомощията на кмета на общината, на кметовете на райони, на кметовете на кметства и на кметските наместници. ЗОБС не дава дефиниция на понятието "режийни разноски", нито предвижда заплащане за производствата по разпореждане с недвижими имоти - общинско имущество.

Разпореждането с общински недвижими имоти представлява сложен фактически състав, който включва както административно-правни, така и гражданско-правни елементи. Независимо дали административната част от производството по разпореждането ще включва само решение на общинския съвет и издаване на заповед от кмета или ще се провежда търг или конкурс, приложение намират общите правила на АПК. Принципът на достъпност, който е общ принцип на административния процес, прогласен в чл. 12 АПК, предвижда, че за административните производства по този кодекс, се събират такси и разноски, само ако това е предвидено в кодекса или в закон (чл. 12, ал. 3 АПК). По тези причини общинският съвет няма право да урежда заплащане на разноски по административните производства по ЗОБС, извън предвидените в закона местни такси, чийто смисъл и цел са именно да покрият пълните разходи на общината по предоставяне на конкретна услуга, съгласно чл. 8 и § 1, т. 15 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗМДТ.

Правното основание за заплащане на такса е по принцип извършването на определена услуга, за разлика от данъка. Наредбата, в която намират място протестираните текстове, не дефинира режимните разноски. Режимните разноски като вид разход за общината са посочени в § 1, т. 15 ДР във вр. с чл. 8, ал. 1, т. 1 от ЗМДТ като част от пълните разходи на общината по предоставяне на дадена услуга. По смисъла на § 1, т. 15 ДР от ЗМДТ, режимните разходи наред с разходите за работни заплати и осигуровки на персонала; както и материални, консултантски разходи; разходи за управление и контрол; разходи по събиране

на таксите и други, имат отношение към формирането на размера на таксата, определени конкретно от общинския съвет за дадена услуга. При посочената уредба обаче следва, че режийните разноски са част от пълните разходи, които се покриват посредством съответната местна такса за дадена услуга, която общината предоставя. Следователно, с оспорените текстове, както правилно е посочил административния съд, се въвежда местна такса на основание чл. 111 във вр. с чл. 6, ал. 1, б. „к“ от ЗМДТ за услуга по разпореждане с общинско имущество при условията на чл. чл. 50 и чл. 75, ал. 8 от Наредбата.

Определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги, съгласно чл. 9 ЗМДТ във вр. с чл. 111 ЗМДТ, следва да се извърши с отделен подзаконов нормативен акт, приет на това основание. Затова систематичното място на протестирувания текст не е в Наредбата по чл. 8, ал. 2 ЗОБС, а в тази по чл. 9 ЗМДТ, защото съгласно чл. 12 ЗНА актът по прилагане на закон може да урежда само материята, за която е предвидено той да бъде издаден, а чл. 10 ЗНА предписва обществени отношения от една и съща област да се уреждат с един, а не с няколко нормативни актове от същата степен.

След като общинският съвет не е посочил в Наредбата какви разходи се покриват с режийните разноски, следвало е това да се посочи поне в мотивите за приемане на наредбата, наред с пълна икономическа обосновка защо е необходимо събирането на такива разноски, и то именно в посочения размер. Икономическа обосновка е необходима винаги, когато по нормативен ред се въвеждат парични задължения към държавния или общинския бюджет. Именно въз основа на такава икономическа обосновка може да се направи извод дали съответното парично задължение е необходимо за изпълнение на целите на закона и пропорционално на така преследваните цели. Такава икономическа обосновка в настоящия случай липсва и в представеното предложение на кмета на Община Габрово, което единствено може да се разглежда като мотиви към акта в представената преписка от административния орган. Ето защо изводите на първоинстанционния съд, че не е спазено изискването за мотивиране на подзаконовия нормативен акт съгласно изискванията на чл. 28, ал. 2 ЗНА са правилни. Липсват каквито и да било мотиви за приемане на оспорения текст и икономическа обосновка на необходимостта от налагане на предвидената финансова тежест на гражданите и организациите. Липсата на пълноценни мотиви по смисъла на посочената разпоредба има за последица невъзможност за съда, при осъществяване на проверката за законосъобразност, да определи какво включва определената такса за услугата и дали размерът, така както е фиксиран, отговаря на изискването за икономическа обосновааност, респективно за съответствие с целта на закона и пропорционалност. В този смисъл е и трайната практика на ВАС по сходни дела: решение № 6252/24.04.2019 г. по адм.дело № 14457/2017 г.; решение № 5250/09.04.2019 г. по адм.дело № 12910/2017 г.; решение № 15534/12.12.2018 г. по адм.дело № 5344/2018 г.

По така изложените съображения, обжалваното решение като правилно, следва да се остави в сила.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо, Върховният административен съд, състав на трето отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 147 от 09.11.2017 г., постановено по адм. дело № 233/2017 г. по описа на Административен съд – Габрово.

Решението не подлежи на обжалване.